

De l'amor i altres pestes

La història. Florència, 1348. Deu joves s'aïllen dins una església per escapar de la pesta bubònica que extermina la ciutat, i per passar l'estona es relaten contes i faules sobre l'amor i les seves conseqüències.

Les formes. Adaptar al cinema, o al teatre, el *Decamerone* que el florentí Giovanni Boccaccio va escriure entre 1351-53, suposa entonar un cant a la vida, a l'amor, i si molt s'apura, a la mort, enmig del caos. En tot cas, amb l'esbojarrada vitalitat existencial de l'adolescència. Dels cent contes del Boccaccio, els octogenaris Paolo i Vittorio Taviani, n'han escollit cinc. I si la primera imatge d'un film alerta sobre el te-

ma central i de per on aniran els trets, *Maraviglioso Boccaccio* s'obre amb el pla mig d'un efèbus amb pústules llençant-se al vuit des d'un campanar. Comencem bé, diria el *heavy metal* Puigdemont disfressat de president suïcida. Per tant, els seriosos i transcendents germans Taviani, es dediquen a passar-s'ho colorista, és a dir, pictòric (clucadetes d'ull als Masaccio, Giotto i Botticelli) per parlar, sermonejar?, sobre la pesta de la

corrupció sociopolítica que ens encercla. És un dir. Mentrestant, la dinàmica dramàtica dels cinc contes s'entotsola en poques i unes quantes situacions amoroses, humorístiques, puerils, fantàstiques, luctuoses. Només un exemple: durant les dues hores de la projecció, vaig comptabilitzar quatre o cinc riallades alienes. I això, ¿què vol dir? ¿Que cal riure per no plorar? ¿Que *Maravilloso Boccaccio*

realment és més meravellós que els contes que va guarir el vitalíssim Boccaccio? Ves a saber. En qualsevol cas, és el que tenen de bo les pel·lícules amb regust melangiós. Ranci? Reblem el clau: endinsar-se en el fresc fílmic dels Taviani, suposa iniciar un *tour operator* a les vísceres plàs-

tiques, tot i que teatralitzades, del *Quattrocento* macarrònic. *Buon appetito!*

El fons. A viure que són dos dies, a tot estirar, deu.

La imatge. L'enamorat que s'ha ventilat el falcó, i que, ara, la seva figa flor, vol rescabalar. Plo-me!

La frase. "Vengo del Paraíso", que forfolla la morta ressuscitada. Tant de bo que els zombis fossin tan bona gent, guapos i sincers.

Maravilloso Boccaccio

Directors: Paolo i Vittorio Taviani.

Intèrprets: Lello Arena, Paola Cortellesi, Kim Rossi, Riccardo Scarmacio.

França-Itàlia, 2014, 120'. Funatic Lleida.